

.R O M Â N I A
TRIBUNALUL BUCUREȘTI
SECȚIA A II-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Dosar nr.

ÎNCHEIERE
Sedința publică din data de 05.11.2024
Tribunalul constituit din:
PREȘEDINTE: ...
GREFIER: ...

Pe rol soluționarea acțiunii în contencios administrativ formulate de reclamanta în contradictoriu cu pârâta ..., având ca obiect *Litigiu privind funcționarii publici*.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns reclamanta, prin avocat dnul ... cu împuternicire avocațială aflată la dosarul cauzei și pârâta, prin consilier juridic dna ... cu delegație pe care o depune la dosarul cauzei.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, după care,

Fiind primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate în fața primei instanțe, instanța pune în discuție competența instanței sesizate

Reclamanta, prin avocat, apreciază că instanța este competentă să soluționeze prezenta cauză.

Pârâta, prin consilier juridic, apreciază că instanța este competentă să soluționeze prezenta cauză.

Instanța, față de dispozițiile art. 131 Cod procedură civilă, procedând la verificarea competenței, la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, în temeiul art. 536 Cod administrativ și art. 10 alin. 3 din Legea nr. 554/2004, constată că este competentă general, material și teritorial să judece prezenta cauză.

Instanța pune în discuție excepția inadmisibilității invocată prin întâmpinare.

Pârâta, prin consilier juridic, arată că susține excepția inadmisibilității invocată prin întâmpinare apreciind că în prezenta cauză este vorba despre un ordin prin care s-au stabilit drepturi salariale și nu drepturi salariale care nu au fost acordate, motiv pentru care trebuia respectată procedura așa cum este reglementată prin Legea 153/2017.

Reclamanta, prin avocat, solicită respingerea excepției inadmisibilității, având în vedere că se solicită drepturi salariale în raport de altă instituție.

Având în vedere obiectul prezentei cauze precum și decizia HP nr. 9/2017, instanța apreciază că drepturile solicitate sunt drepturi neacordate anterior, motiv pentru care instanța respinge excepția inadmisibilității ca neîntemeiată.

Instanța pune în discuție, din oficiu, necesitatea sesizării ICCJ în temeiul OUG nr. 62/2024 penrut a se lămuri dacă „*Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul CNPP se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul ANAF sau din cadrul CNAS, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive*”.

Reclamanta, prin avocat, este de acord.

Pârâta, prin consilier juridic, apreciază că, în speța de față raportat la temeiul de drept invocat în cererea de chemare în judecată, nu are legătură directă cu sesizarea ICCJ pentru exprimarea unei hotărâri cu privire la o chestiune prealabilă.

Instanța pune în discuție suspendarea cauzei.
Părțile, prin reprezentanți, sunt de acord.
Instanța reține cauza în pronunțare cu privire la cererea de suspendare.

TRIBUNALUL

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 01.04.2024 pe rolul Tribunalului București – Secția a II-a Contencios Administrativ și Fiscal reclamanta ... în contradictoriu cu pârâta ... a solicitat obligarea pârâtei să emită un nou ordin de salarizare începând cu 30.01.2024, prin care să îi fie stabilite drepturile salariale la nivelul maxim pentru funcția șef serviciu grad II la nivelul maxim acordat în cadrul Agenției Naționale pentru Administrare Fiscală și Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, obligarea pârâtei la plata diferențelor salariale rezultate din recalculare, actualizate cu indicele de inflație și dobânda legală, precum și obligarea pârâtei la plata contribuțiilor sociale și a impozitului pe venit aferente drepturilor salariale.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că este angajata pârâtei și ocupă funcția de șef serviciu grad II în cadrul Serviciului Studii și Analize.

Reclamanta și-a întemeiat cererea pe principiul nediscriminării prevăzut de art. 6 din Legea-cadru nr. 153/2017 și decizia (HP) nr. 80/2023 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, arătând că pentru funcția ocupată de ea se acordă un salariu de bază mai mare în cadrul celor două instituții indicate.

În drept, reclamanta a invocat Legea nr. 554/2004.

Prin **întâmpinarea** formulată pârâta ... a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată.

În motivare, pârâta a arătat că salariul reclamantei a fost stabilit conform dispozițiilor OUG nr. 45/2023 pentru completarea art. I din OUG nr. 168/2022, la nivelul salariului de bază prevăzut de Legea nr. 153/2017 pentru anul 2022.

Pârâta a precizat că reclamanta beneficiază de un salariu de bază în cuantum de 13.138 lei, un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de 1.500 lei și o indemnizație de hrană de 347 lei, salariul brut al acesteia fiind de 14.985 lei, mai mic cu 480 lei decât cel afișat pe site-ul ANAF pentru o funcție similară.

Pârâta a precizat că la nivelul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate majorările salariale au fost stabilite prin Legea nr. 371/2023, iar la nivelul Agenției Naționale pentru Administrare Fiscală prin OUG nr. 81/2023, ambele acte normative cu caracter specială, derogatoriu, față de Legea-cadru nr. 153/2017, care nu sunt aplicabile în cazul pârâtei.

Analizând incidența OUG nr. 62/2024 tribunalul reține următoarele:

Potrivit art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024 „dacă în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.”

Tribunalul consideră că pentru soluționarea prezentei cauză este necesar a se stabili „Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul Casei Naționale de Pensii Publice se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală sau din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate,

cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive”

Din verificările efectuate, asupra chestiunii de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii sau unei sesizări în curs de soluționare.

Constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, în temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu soluționarea chestiunii de drept precizate anterior.

În opinia tribunalului, argumentele pentru care s-a pronunțat decizia Curții Constituționale a României nr. 794/2016 nu justifică temeinicia dreptului pretins de reclamantă.

Astfel, prin decizia nr. 794/2016, CCR a constatat că, pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de OUG nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de legea-cadru nr. 284/2010.

Deci, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică. S-a mai reținut de CCR că, în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

În familia ocupațională administrație există instituții din toate domeniile administrației publice, centrale sau locale, cu atribuții diverse, cu instituții subordonate sau independente. Aceasta nu înseamnă că orice funcționar cu o anumită încadrare poate pretinde drepturile bănești la nivelul maxim din întreaga familie ocupațională, ci numai prin raportare la funcțiile existente în instituții similare, în care există funcționari cu încadrare similară și cu atribuții similare.

De altfel, interpretarea corectă cu privire la aplicarea Deciziei CCR nr. 794/2016 a fost indicată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cuprinsul considerentelor Deciziei nr. 49/2018 privind dezlegarea unor chestiuni de drept.

La punctul 127 din decizia anterior menționată, ÎCCJ a arătat că „*Acest raționament (conform căruia raportarea trebuie să se facă la nivelul maxim în condițiile stabilite de art. 3 ind. 1 alin. (1 ind. 3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015) nu este contrazis de considerentele deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.029 din 21 decembrie 2016, astfel cum se susține în interpretarea contrară, întrucât instanța de contencios constituțional a analizat, în decizia respectivă, compatibilitatea cu Legea fundamentală a dispozițiilor art. 3 ind. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, constatând că sunt neconstituționale doar dispozițiile art. 3 ind. 1 alin. (1 ind. 2), și nu cele ale art. 3 ind. 1 alin. (1 ind. 1) și alin. (1 ind. 3). Prin urmare, în legătură cu aceste dispoziții, Curtea Constituțională a statuat, în paragraful 34, că: "nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare", care trebuie să includă și drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești definitive și irevocabile/definitive, urmează să se stabilească prin raportare la aceeași/același funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.*

Prin referire la întreaga categorie profesională, respectiv familie ocupațională, indiferent de instituție sau autoritate publică, instanța de contencios constituțional nu face decât să stabilească sfera destinatarilor acestui text de lege, statuând că egalizarea la nivelul hotărârilor judecătorești se aplică pentru toate categoriile de instituții și autorități publice, care au angajați care se regăsesc în clasificările prevăzute de anexele la legea - cadru a salarizării, neputându-se aprecia că, pe această cale, Curtea Constituțională înlătură, de o manieră implicită, criteriul subordonării financiare prevăzut de textul de lege, cu privire la care a respins excepția de neconstituționalitate.

Mai mult, se poate observa că instanța de contencios constituțional a analizat, pentru a statua în sensul neconstituționalității dispozițiilor art. 3 ind. 1 alin. (1 ind. 2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, ipoteza existenței unui tratament juridic diferit pentru salariații aflați în situații de fapt identice, desfășurând activitate în aceleași condiții, în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, în sensul definit de art. 3 ind. 1 alin. (1 ind. 3) din ordonanță, iar nicidecum pentru cazul unor salariați din instituții publice diferite (a se vedea în acest sens paragraful 25 din decizie). Astfel, ipoteza particulară analizată viza salariații magistrați angajați în cadrul instanțelor judecătorești, subordonate unui singur ordonator principal de credite, la nivelul întregii țări (Ministerul Justiției), ipoteză ce se încadrează în dispozițiile art. 3 ind. 1 alin. (1 ind. 3) teza a II-a din ordonanță.”

Astfel cum reiese din considerentele Deciziei ÎCCJ nr. 49/2018 privind dezlegarea unei probleme de drept, stabilirea salariului maxim trebuie făcută conform art. 3 ind. 1 alin. 1 ind. 3 din OUG nr. 57/2015, conform căruia (1 ind. 3), în aplicarea prevederilor alin. (1), prin instituție sau autoritate publică se înțelege acea instituție sau autoritate publică cu personalitate juridică care are patrimoniu propriu, buget propriu de venituri și cheltuieli, conduce contabilitate proprie, iar conducătorul acesteia are calitatea de ordonator de credite, în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.

Aceste dispoziții legale au fost preluate în Legea nr. 153/2017 în art. 39 care la alin. 1 prevede că „Până la aplicarea integrală a prevederilor prezentei legi, pentru personalul nou-încadrat, pentru personalul numit/încadrat în aceeași instituție/autoritate publică pe funcții de același fel, inclusiv pentru personalul promovat în funcții sau în grade/trepte profesionale, salarizarea se face la nivelul de salarizare pentru funcții similare din cadrul instituției/autorității publice în care acesta este numit/încadrat sau din instituțiile subordonate acestora, în cazul în care nu există o funcție similară în plată.”, iar la alin. 4 prevede „În aplicarea prevederilor alin. (1), în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate”.

Or, tribunalul apreciază că nu există o astfel de identitate/corespondență între Casa Națională de Pensii Publice și Agenția Națională pentru Administrare Fiscală și Casa Națională de Asigurări de Sănătate, sub aspectul scopului, funcțiilor și atribuțiilor.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE**

În temeiul art. 2 alin. 1 din OUG nr. 62/2024, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție cu soluționarea următoarei chestiuni de drept:

„Dacă, în interpretarea dispozițiilor art. 39 alin. 1 și alin. 4 din Legea-cadru nr. 153/2017, raportat și la principiile reglementate de art. 6 alin. 1 din aceeași lege, stabilirea nivelului maxim de salarizare al personalului încadrat în cadrul Casei Naționale de Pensii Publice se poate realiza la nivelul maxim aflat în plată pentru o funcție similară din cadrul Agenției Naționale de Administrație Fiscală sau din cadrul Casei Naționale de Asigurări de Sănătate, cu luarea în considerare a tuturor majorărilor salariale stabilite prin hotărâri judecătorești definitive”

Suspendă judecata cauzei formulată de către ... în contradictoriu cu pârâta ... până la soluționarea sesizării, în temeiul art. 520 alin. 2 Cpc.

Pusă la dispoziția părților prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 05.11.2024.

PREȘEDINTE

...

GREFIER

...